

Bet. o. lovf. vedr. almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v.

2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (S, SF, RV, EL og KD) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget bemærker følgende:

Når man læser regeringens lovforslag om salg af almene boliger og de indkomne høringssvar, bliver det klart og tydeligt, at lovforslaget skal favorisere dem, der har råd, og resten bliver ladet tilbage.

Allerede i forbindelse med regeringsgrundlaget for 2 år siden fremstod det almene salgsudspil blottet for de skræmmende udenlandske erfaringer. Regeringen ryster ikke på hånden ved at gentage de fatale dumheder fra England, og argumentet med øget valgfrihed klinger hult, når lovforslaget nærlæses.

Intentionerne i lovforslaget er gennemført lejerfjendske og bidrager kun til en yderligere social splittelse i samfundet.

Regeringen tager meget let på det principielle problem vedrørende ekspropriation. Det illustreres tydeligst i bemærkningerne, hvor det fremgår: »Det er endvidere regeringens opfattelse, at det vil være uheldigt, hvis denne juridiske uenighed skal vanskeliggøre en realisering af forsøgslovgivningen.« Det er både overraskende og ganske nyt, at en borgerlig regering ikke aner, om grundloven overtrædes og heller ikke bekymrer sig om det.

Det er vores klare opfattelse, at lovforslaget er et ekspropriativt indgreb.

Lovforslaget gavner først og fremmest statskassen, mens kommuner og boligorganisationer overlades en række økonomiske og praktiske problemer.

Lovforslaget som forsøgsordning er slet ikke gennemtænkt. Der er utallige løse ender og problemer, som regeringen ikke har taget stilling til.

Det beror på en blanding af misforståelser og manipulationer, når det hævdes, at lovforslaget vil medføre øget nybyggeri. For det første, fordi der skal sælges tre almene boliger for at kunne finansiere én nybygget. Og for det andet, fordi der ikke er ét eneste element i lovforslaget, der forøger byggeriet af almene boliger. Indtægterne fra salget vil således alene gå til at betale statens andel af udgifterne til det byggeri, der under alle

omstændigheder ville være bygget. Resultatet er et nettofald i antallet af almene boliger samt en omfordeling af midler fra lejeren til staten.

Hvis man ønsker at undgå sociale eller etniske ghettoer, sikres den blandede beboersammensætning bl.a. ved en systematisk, velovervejet anvisning til ledige boliger, således at ansøgere får større reelle valgmuligheder, herunder i de private udlejningsboliger. Anvisningsmulighederne mindskes for kommunerne, når der er færre boliger at anvise til. Nogle af de bedste danske erfaringer med at hjælpe tunge boligområder er kvarterløftsprojekterne. En af de grundlæggende forudsætninger for projekternes succes er, at alle parter arbejder sammen om projektet. Derfor virker det bypolitisk tåbeligt, at det gode samarbejde og fokus på de helhedsorienterede løsninger forkastes i lovforslaget. Der løses ingen boligsociale problemer med dette lovforslag – tværtimod.

Når de mest attraktive almene boliger gøres til ejerlejligheder, vil koncentrationen af beboere med sociale problemer stige markant i de tilbageværende almene boliger. De, der ikke har råd til at købe deres lejlighed eller ikke kan låne pengene, bliver stavnsbundne. Og når kommunen skal anvise socialt udsatte en bolig, er valgmulighederne ikkeeksisterende. Derfor vil ghettodannelserne med socialt dårligt stillede blive større.

Kommunerne har de nøjagtig samme betænkkeligheder, fremgår det af høringssvarene.

Kommuner, der ikke ønsker at deltage i forsøget, bliver med lovforslaget tvunget til at deltage i spøgen, indtil der er solgt min. 5 pct. af kommunens almene boliger. Først der sætter den kommunale selvforvaltning ind, og kommunen kan sige fra over for yderligere salg.

Under udvalgsarbejdet er det blevet dokumenteret, at intet dermed sikrer, at der kun vil blive solgt 5.000 almene boliger. Lovforslaget kan sagtens føre til salg af et væsentligt højere antal boliger.

Lovforslaget rammer samfundets svageste grupper hårdest. Der er ingen tvivl om, at De Samvirkende Invalideorganisationer har ret, når de påpeger, at lovforslaget vil føre til forringelser på deres område. Manglende fleksibilitet med hensyn til de svage grupper, der har brug for at bo i en lejlighed med særlige egenskaber.